

Bắt lấy khoảnh khắc

Trong mỗi cuộc đời con người, ai cũng tính năm tính tháng, ai cũng nghĩ về giai đoạn, về hồi, về chặng; còn tôi, tôi nghĩ về những khoảnh khắc. Đơn giản, những chuỗi khoảnh khắc thường bắt tận, vì khoảnh khắc ghi lại cảm xúc, nổi mạch cảm xúc, và bất kỳ lúc nào cũng có thể hiển hiện trong ta mà ta không cần phải gắng nhớ cho chính xác điểm bắt đầu.

Cuộc sống của mỗi người luôn có những cột mốc. Chẳng hạn như, cột mốc đầu tiên là ngày vừa được sinh ra, rồi là ngày đầu tiên đi học, hay là ngày đánh nhau với thằng bạn cùng lớp và viết bằng kiểm điểm đầu tiên, hoặc ngày cầm tay ai đó... Và tôi vừa “tậu” thêm một cột mốc không những đáng nhớ mà còn vô cùng quan trọng - “Mang màu cờ sắc áo sang Mỹ dự thi SPU Social Venture Plan Competition”. Khi bé, mỗi lần ngồi xem chương trình có đội Việt Nam đi thi đấu thể thao hay Robocon, thấy các anh các chị phất lá cờ màu đỏ sao vàng giữa những đội ở các quốc gia khác, tôi cứ mê mẩn mãi. Thứ Hai đầu tuần nào cũng làm lễ Chào cờ, cũng thấy cờ được kéo lên, nhưng tôi vẫn thích hình ảnh lá cờ Việt Nam bay phất phới giữa trường quốc tế hơn cả. Cảm giác ấy mới thật TUYỆT và ĐẸP. Tôi mơ một lần tham dự một cuộc thi tầm vóc quốc tế bởi cái cảm giác ấy chẳng bao giờ xóa nhòa trong tôi. Tôi từng tham gia rất nhiều chương trình, rất nhiều cuộc thi từ lúc còn bé, hay lúc còn học phổ thông. Dù tôi biết những cuộc thi ấy chỉ là những cuộc thi nhỏ, khuyến khích trẻ con phát triển, nhưng tôi vẫn hi vọng những cuộc thi tôi đã từng tham gia sẽ cho tôi sự tự tin trước đám đông, cho tôi kỹ năng trình bày hay đơn giản là cho tôi thêm nhiều bạn bè. Và những điều đó không hề thừa tí nào, tôi có nhiều bạn, tôi tự tin để tham dự cuộc thi, để trình bày một vấn đề nào đó nghĩa là tôi đã có được một số “điều kiện cần” để vui mừng khi biết ngay trường đại học của tôi có cuộc thi “Social Venture Plan Competition”, tôi chẳng ngần ngại mà tham gia ngay lập tức.

Người ta hay bảo “Gặp nhau là duyên số”. Tôi đến với cuộc thi này, âu cũng là cái duyên. Hôm ấy tôi đang vội chuẩn bị về, thì Bí Thư lớp thông báo cực kỳ ngắn gọn “Có cuộc thi Kinh Tế Cộng Đồng bằng tiếng Anh, phòng 702, 2h chiều nay”. Tôi vừa đi vừa lầm nhảm thông tin. Tôi đến tham gia lớp tập huấn của thầy Don và cô Linda, hôm đấy đã là buổi thứ 2. Tôi cố gắng tham gia không sót buổi nào sau này, và dù cho lớp tập huấn cứ thưa dần thưa dần. Cuộc thi diễn ra từ tháng 12 đến gần cuối tháng 3, thời gian kín lịch thi học kỳ. Bốn tháng không quá dài, nhưng cũng không ngắn để có thể làm nản ý chí con người, nhất là sinh viên ngoài khối ngành kinh tế như tôi. Nhưng thiết nghĩ nếu mà cuộc đời bằng phẳng thì chúng ta chẳng còn thú vị với cuộc đời này nữa, nên khó khăn sẽ trở thành hứng thú, và những giây phút mệt mỏi dừng lại nạp năng lượng chứ không phải chùn bước. Tôi đã tự nhủ và cố gắng như thế. Tôi đã đi hết chặng chung kết ở Duy Tân. Khoảnh khắc sau khi kết thúc phần thi chung kết suôn sẻ hạnh phúc bao nhiêu thì khoảnh khắc khi biết bị ở trong “Wait List” khiến tôi thất vọng bấy nhiêu. Vậy là cái duyên với cuộc thi đã khép lại? Tôi đã tìm đủ mọi cách để an ủi bản thân rằng như thế là đủ cho năm nay, năm sau cố gắng hơn thì sẽ được công nhận hơn, trang bị kỹ càng hơn thì sẽ thành công hơn. Vậy nhưng, tôi gặp một may mắn nhỏ. Cuối cùng, tôi đã được đi qua bên kia xích đạo và mặc áo Duy Tân tham gia dự thi ở nước Mỹ.

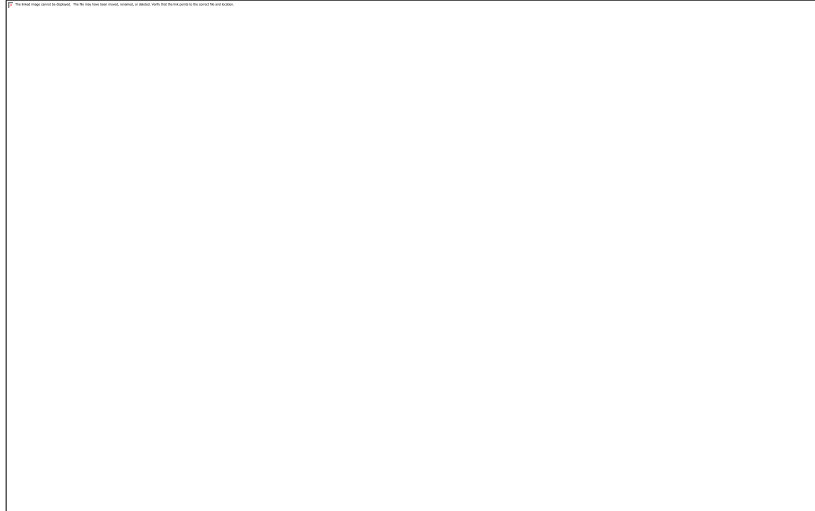
Một vài dòng cá nhân như vậy thôi, và tôi sẽ tóm tắt về hành trình của chúng tôi:

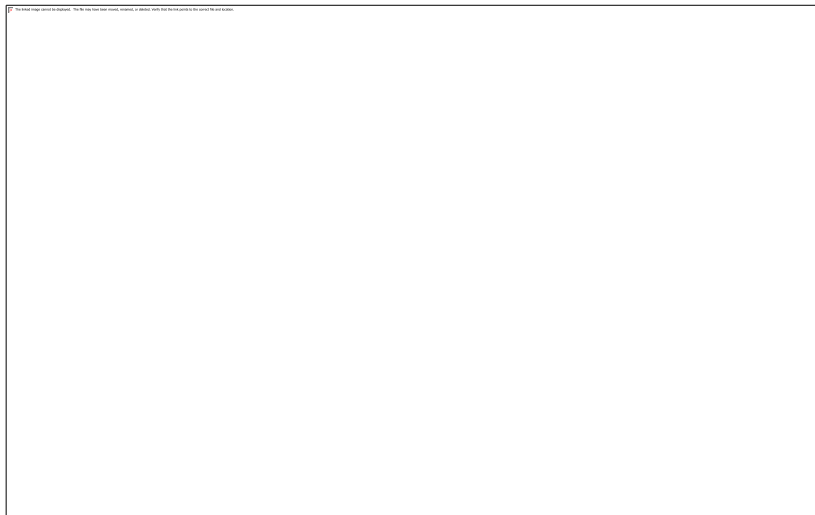
DTU SPVC - Sân bay Tân Sơn Nhất

DTU SPVC - Quá cảnh tại Đài Loan

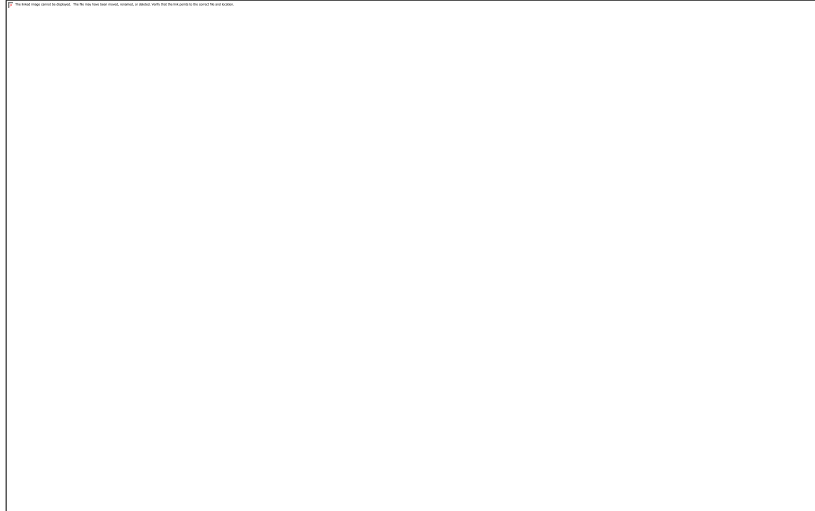

Đó là một hành trình dài nhưng đầy ắp hi vọng

Cuối cùng cũng đặt chân đến nước Mỹ, chúng tôi được chào đón vô cùng nồng nhiệt. Cảm giác nước Mỹ chẳng hề xa lạ, vì khi đoàn vừa đến, sự niềm nở và nhiệt thành lan tỏa nhanh chóng.

Những ngày tuyệt vời!

Khung cảnh ở Seattle thật tuyệt, khí hậu có lạnh nhưng vẫn đủ để thấy sáng khoai. Ngày đầu tiên, chúng tôi đi bộ theo vài con đường dẫn vào campus trường. Chúng tôi chẳng cần tưởng tượng về hoa Anh Đào trong truyện Doremon nữa, bởi nó đã hiện hữu trước mắt rồi. Thật tuyệt!

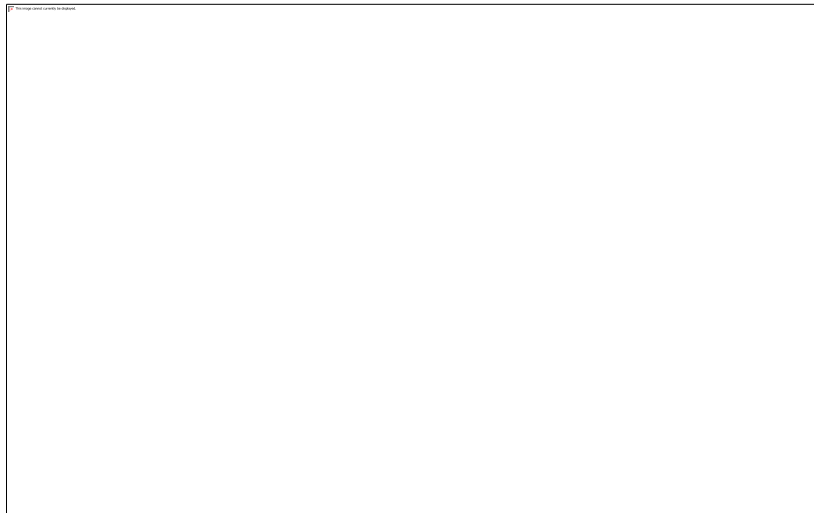
Những khoảnh khắc như thế này sẽ ở mãi trong tâm hồn mỗi chúng tôi, chúng ta đang trẻ mãi.

Có lẽ đây là khoảnh khắc tôi thích nhất trong chuyến hành trình. Đương nhiên là vì những món ăn ngon, nhưng hơn thế là những tấm lòng của con người ở đây. Ai bảo người Mỹ lạnh lùng chứ? Họ dễ thương và hiếu khách vô cùng. Chúng tôi đã có một bữa tối thật vui tại nhà thầy Don và thưởng thức những món ăn tuyệt vời của cô Linda với sự tiếp đón dễ thương của chị Cailin

Chúng tôi được thầy Tali dẫn đến một nhà hàng mì Ý cổ và rất nổi tiếng ở Seattle. Mì ở đây rất ngon, không gian quán ấm, và lãng mạn.

Một nơi đặc biệt không kém, đó là trụ sở của Microsoft. Chúng tôi ai cũng háo hức đến đây, thăm nơi nổi tiếng này, và tự hào vô cùng

Trên là những hoạt động chính trước và sau cuộc thi . Còn nhiều hoạt động khác như đi shopping ở Bellevue, đi Costco... Tất cả các hoạt động diễn ra 1 tuần, nhưng chúng tôi đã đi được khác nhiều nơi, có lẽ thưởng thức nhiều hơn cả một chuyến du lịch thông thường.

Vũ Thị Kim Huệ (SV Khoa Ngoại Ngữ - K15NAB2- Đại học Duy Tân)